

[Arbejdsministeren]

Jeg vil gerne anerkende, som vi jo har diskuteret det før, at venstresocialisterne i hvert fald ikke købte reformen om efterløn, i hvert fald ikke købte reformen om byfornyelse og altså i dag heller ikke køber reformen om jobskabelse, og derfor kan man ikke hævde, at den er købt for dyrt.

Så skal jeg sige til hr. Waldorff, at bekendtgørelsen om unges aflønning på beskæftigelsesarbejder, hvis der er tale om kommunal solfangnerproduktion, allerede eksisterer i dag. Det, der sker nu, er alene, at vi fastholder, at bekendtgørelsen gælder tidsbegrænset, og dér har jeg i betænkningen sagt 26 uger.

Dernæst vil jeg gerne sige til hr. Ellemann-Jensen, at jeg selvfølgelig ikke har fortalt folketinget noget forkert. Jeg har sagt, at dette forslag er udarbejdet i nært samarbejde og efter mange drøftelser med arbejdsmarkedets parter og erhvervenes organisationer. Det er ikke bare mig, der siger det; det siger også direktøren for Industrirådet, hr. Ove Munch, i Berlingske Tidende, hvor han anerkender, at der har været mange møder og mange konsultationer. Hvis hr. Ellemann-Jensen sammenligner det forslag, der blev fremsat sidste forår, med det forslag, der blev fremsat dette forår, vil hr. Ellemann-Jensen på en række områder se væsentlige ændringer, der stammer fra, hvad erhvervenes organisationer, arbejdsgivere, kommuner, faglige organisationer har sagt til os. Jeg synes, det er fair at sige, at vi lader os påvirke af de synspunkter, der fremføres også af folk, der ikke er enige med os. Det er det, jeg har sagt til folketinget, og det holder jeg selvfølgelig fast ved.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg skal sige til fru Lone Dybkjær, at den fortolkningstvivil, jeg talte om i mit ordførerindlæg, ikke fra min side var møntet på, hvorvidt man kunne fortsætte i et job under jobskabelsesloven efter det fyldte 25. år, hvis man havde påbegyndt det inden. Jeg har altid anset fru Lone Dybkjærs intentioner som så kvalificerede, at hun selvfølgelig ikke havde drømt om, at man skulle begynde ved 24½ år og så træde fra, når man var blevet 25 år. Det er nogle andre, der har forsøgt at lægge fru Lone Dybkjær det i tanken og i

mundten; det har vi aldrig været inde på. Det er altså ikke dér, tvivlen kommer; tvivlen kommer med hensyn til, hvornår arbejdet må påbegyndes, altså i hvilket omfang personer, der er over 25 år, kan anses for at være så nødvendige for det pågældende projekt, at der kan dispenseres fra hovedreglen. Det er dér, tvivlen kommer. Bare dette til klargøring.

Så hører jeg, at arbejdsministeren fastholder, at jeg har sagt noget, som jeg har påstået ikke at have sagt. Jeg skal senere på dagen komme tilbage til den sag. Lad mig kun afslutningsvis foreløbig om dette sige til arbejdsministeren, at det er en hel fordrejning og vildledning af folketinget at fortælle, at der ikke kan bygges idrætsanlæg eller cykelstier i dette land, hvis ikke denne lovgivning bliver vedtaget, således som arbejdsministeren forsøgte det. Vi har jo jobtilbudsordningen og en hel masse andre ordninger og budgetter, under hvilke det kan ske, også med betydelige tilskud. Det var denne muntre måde, som jeg normalt holder meget af, der bare var totalt misvisende, og så går lidt af det morsomme altså fløjten.

(Kort bemærkning).

Waldorff (VS):

Efter det, arbejdsministeren sagde, ved vi altså nu, at man formelt kan hævde, at løntrykkerbekendtgørelsen ikke udvides. Det, det så handler om, er, at denne lovgivning, hvis den lever op til det, den skulle leve op til, vil betyde, at der bl. a. iværksættes offentlig produktion, altså at kommunerne får mulighed for at lave en række produktioner af solfangere, sundhedssandaler, støvsugere, eller hvad man kan finde på, og at løntrykkerbekendtgørelsen altså skal gælde på alle disse arbejdspladser. Hvis loven lever op til det, som den faktisk skulle leve op til, kommer der altså langt flere arbejdspladser, hvor unge er aflønnede med en lavere lønsats, end de ville være, hvis de var ansat på en normal arbejdsplads, hvor der var normale overenskomstforhold. Jeg anser det – og så må man undskylde mig – for et problem, som gør en lov uacceptabel, at man på denne måde er med til, uanset om arbejdsministeren kan lide det eller ej, at undergrave den styrke, som fagbevægelsen nødvendigvis må have,